

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců JUDr. Jany Kubenové a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **MERO ČR, a. s.**, se sídlem Kralupy nad Vltavou, Veltruská 748, zastoupeného JUDr. Petrem Jonášem, advokátem se sídlem Praha 1, Na Příkopě 15, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, třída Kpt. Jaroše 7, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 30. 4. 2009, č. j. UOHS-R3/2009/VZ-5157/2009/310/ZČt,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 30. 4. 2009, č. j. UOHS-R3/2009/VZ-5157/2009/310/ZČt, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 7 760,- Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Petra Jonáše, advokáta se sídlem Praha 1, Na Příkopě 15.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce napadá žalobou rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 30. 4. 2009, č. j. UOHS-R3/2009/VZ-5157/2009/310/ZČt, kterým bylo potvrzeno předchozí rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (žalovaného) vydané v prvním stupni správního řízení dne 18. 12. 2008, č. j. S 307/2008/VZ-25693/2008/520/Pr, a zamítnut proti němu podaný rozklad.

I. Podstata věci

Rozhodnutím ze dne 18. 12. 2008, č. j. S 307/2008/VZ-25693/2008/520/Pr, žalovaný rozhodl, že žalobce spáchal správní delikt podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále též „ZVZ“), při zadávání veřejné zakázky nazvané „Oprava nátěrů nádrže H08“ tím, že nedodržel postup stanovený ZVZ, neboť neoprávněně postupoval pouze podle § 81 odst. 3 ZVZ, jestliže vybral jako nejvhodnější nabídku jiného uchazeče, než jak odpovídá doporučení hodnotící komise, aniž by před tímto krokem v souladu s § 79 odst. 5 ZVZ bylo zjištěno, že hodnotící komise porušila zákonem stanovený postup, přičemž tento postup podstatně ovlivnil výběr nejvhodnější nabídky a došlo již k uzavření smlouvy. Za spáchání tohoto deliktu žalovaný uložil žalobci pokutu ve výši 40 000,-Kč.

II. Shrnutí procesních stanovisek účastníků

Žalobce nesouhlasí s výkladem žalovaného, že by zadavatel mohl rozhodnout o výběru nejvhodnější nabídky jinak, než mu bylo doporučeno hodnotící komisí, pouze tehdy, porušila-li hodnotící komise postup stanovený ZVZ. Žalobce připouští, že vybral nabídku jiného uchazeče, než mu bylo doporučeno hodnotící komisí, aniž předtím zjistil, že by hodnotící komise porušila ZVZ. Žalobce nesouhlasí se žalovaným, že by hodlal „ovlivňovat“ výběr nejvhodnější nabídky, naopak poukazuje na to, že je to zadavatel, kdo podle ZVZ výběr nejvhodnější nabídky provádí. Ustanovení § 81 ZVZ dává pravomoc rozhodovat o výběru nejvhodnější nabídky zadavateli odlišně od doporučení hodnotící komise, přičemž hodnotící komise plní pouze poradní funkci (k tomu poukazuje na důvodovou zprávu k ZVZ, na komentář k ZVZ Šebesta, Podešva, Olík a Machurek vydaný nakladatelstvím ASPI v roce 2006 a na rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2006, č. j. 2R 041/06-Fr). Zadavatel je tak podle žalobce oprávněn neztotožnit se s hodnocením hodnotící komise a změnit pořadí nabídek. ZVZ žádné ustanovení, které by zadavateli stanovilo povinnost respektovat doporučení hodnotící komise, neobsahuje (narozdíl od jiných povinností, např. v § 76 odst. 6 ZVZ je stanovena zadavateli povinnost vyloučit uchazeče, jehož nabídku hodnotící komise vyřadila).

Transparentnost postupu zadavatele je zde zajištěna jeho povinností řádně odůvodnit, proč se od doporučení hodnotící komise odchýlil, a odůvodnění sdělit všem uchazečům, jejichž nabídka byla hodnocena. Zadavatel se však nevrací do fáze posouzení a hodnocení nabídek, protože žádné posouzení provádět nemůže. K tomu je oprávněn toliko v případě postupu podle § 79 odst. 5 ZVZ, které má zcela jiný účel než § 81 ZVZ, neboť se nevztahuje k výběru nejvhodnější nabídky, ale výhradně k činnosti hodnotící komise, a pro fázi rozhodování o výběru nejvhodnější nabídky není vůbec použitelné. Prostřednictvím tohoto ustanovení zadavatel napravuje pochybení hodnotící komise, která se odchýlila od ZVZ. Obě ustanovení tak upravují odlišný právní institut. Zatímco § 81 ZVZ upravuje právo zadavatele vybrat nejvhodnější nabídku odchýlně od doporučení hodnotící komise, § 79 ZVZ zakotvuje povinnost zadavatele rozhodnout o novém hodnocení nabídek. Žalobce se na podporu svého názoru dovolává též komentáře, jehož spoluautorem je JUDr. Robert Neruda,

Ph.D., který byl v době podání žaloby místopředsedou žalovaného pověřený řízením úřadu, a metodiky vypracované Ministerstvem pro místní rozvoj.

Žalobce dále namítá, že napadené rozhodnutí spočívá „na neexistujícím skutkovém zjištění“ ze strany žalovaného (tj. že zadavatel údajně provedl nové hodnocení ve smyslu § 79 odst. 5 ZVZ), které nebylo a ani nemohlo být zjištěno z dokumentace o veřejné zakázce. Žalobce jakožto zadavatel totiž žádné takové hodnocení neprováděl.

Pro případ, že by soud považoval napadené rozhodnutí za věcně správné a zákonné, žalobce namítá, že nespĺňuje podmínky stanovené v § 2 odst. 2 písm. d) bod 1 ZVZ (není tedy veřejným zadavatelem) a podle ZVZ nebyl povinen postupovat. Obchodní činnosti, které vykonává, totiž neslouží k uspokojování potřeb veřejného zájmu, ale jsou uskutečňovány v tržním prostředí za účelem dosažení zisku. Žalobce zdůrazňuje, že podle ZVZ postupuje z opatrnosti, kdyby soud dospěl k závěru, že žalobce veřejným zadavatelem je.

Žalobce závěrem uvádí, že i kdyby byl veřejným zadavatelem a správního deliktu se dopustil, neodpovídá za něj, neboť ve správním řízení prokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil. Opatřil si totiž právní stanoviska dvou advokátních kanceláří, které zákonnost jeho postupu potvrdily. Rovněž se žalobce prostřednictvím advokáta obrátil na žalovaného, aby se k této otázce vyslovil. Ten však na jeho přípis ze dne 9. 6. 2009 nereagoval.

Žalobce proto navrhuje, aby soud rozhodnutí předsedy žalovaného, jakož i rozhodnutí vydané v prvním stupni správního řízení, zrušil a přiznal mu náhradu nákladů řízení.

Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí. Na svých názorech obsažených v napadených rozhodnutích setrval a na odůvodnění těchto rozhodnutí odkázal. Navrhl žalobu zamítnout a na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

Žalobce podal k vyjádření žalovaného repliku, v níž pouze odkázal na svoje tvrzení uvedená v žalobě. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

III. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – dále též „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), přitom jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a shledal, že žaloba je důvodná. Ve věci přitom rozhodl bez jednání za podmínek stanovených v § 51 odst. 1 s. ř. s.

Nejprve se soud zabýval žalobcovou hlavní námitkou, a to že se žádného deliktu podle ZVZ nedopustil, neboť mu § 81 odst. 3 písm. c) ZVZ dává možnost se při výběru nejvhodnější nabídky odchýlit od doporučení hodnotící komise.

Ze zprávy hodnotící komise o posouzení a hodnocení nabídek ze dne 7.5.2008 k tomu vyplývá, že hodnotící komise vyhodnotila nabídku společnosti AVE – servis, spol. s r. o., jako nejvhodnější. V rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky ze dne 3.7.2008 je pak uvedeno, že zadavatel vybral jako nejvhodnější nabídku jiného uchazeče, než mu doporučila hodnotící komise, a to uchazeče, který se umístil podle hodnocení komise až na druhém místě, tj. nabídku společnosti PROFICOLOR, společnost s ručením omezeným. Důvod svého rozhodnutí objasnil zadavatel v dokumentu nazvaném hodnocení nabídek zadavatelem ze dne 3. 7. 2008, který učinil přílohou rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky. Zde uvedl, že v souladu s § 81 odst. 3 ZVZ vybral jako nejvhodnější nabídku jiného uchazeče, než jak odpovídá doporučení hodnotící komise. Poukázal na to, že jeho hodnocení se opíralo mj. o expertní posudek Ing. Aleše Zapletala (engineering a realizace povrchových úprav, Liblice 220, Český Brod) ze dne 25.5.2008. Zadavatel tedy hodnotil nabídky v dílčím hodnotícím kritériu „úroveň technologického postupu“ jinak než hodnotící komise. Nabídku společnosti s. N. E. T., spol. s r. o., hodnotil zadavatel stejně jako hodnotící komise jako nejméně vhodnou, ale nabídky společností PROFICOLOR, společnost s ručením omezeným a AVE-servis, spol. s r. o., hodnotil zadavatel v tomto hodnotícím kritériu v opačném pořadí. Dále následuje podrobný popis hodnocení údaje z nabídek, které byly zadavatelem hodnoceny jinak než hodnotící komisí.

Není tedy sporu o tom, že zadavatel vybral jako nejvhodnější nabídku jiného uchazeče, než kterou mu doporučila hodnotící komise.

Soud tedy musel posoudit, zda byl tento jeho krok v souladu se ZVZ, jak tvrdí žalobce, nebo zda jím ZVZ porušil a dopustil se tak deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ, jak se domnívá žalovaný. Přitom považuje soud za potřebné poukázat na to, že při přezkoumávání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Důvodnost žaloby soud tedy posuzoval podle ZVZ tehdy účinného.

Podle § 79 odst. 1 ZVZ hodnocení nabídek provede hodnotící komise podle hodnotících kritérií uvedených v dokumentech podle § 78 odst. 6 ZVZ.

Podle § 79 odst. 5 ZVZ zadavatel rozhodne o novém posouzení a hodnocení nabídek, pokud zjistí, že hodnotící komise porušila postup stanovený tímto zákonem. Pro nové posouzení a hodnocení nabídek ustanoví zadavatel jinou hodnotící komisi, případně provede nové posouzení a hodnocení nabídek sám. Důvody pro nové posouzení a hodnocení nabídek zadavatel připojí k původní zprávě o posouzení a hodnocení nabídek. Provede-li nové posouzení a hodnocení nabídek podle tohoto odstavce zadavatel sám, zpracuje zprávu o posouzení a hodnocení nabídek podle § 80 odst. 1 ZVZ obdobně.

Podle § 81 odst. 1 ZVZ zadavatel při výběru nejvhodnější nabídky rozhodne o výběru nejvhodnější nabídky toho uchazeče, jehož nabídka byla podle hodnotících kritérií vyhodnocena jako ekonomicky nejvýhodnější nebo jako nabídka s nejnižší nabídkovou cenou.

Podle § 81 odst. 3 písm. c) ZVZ zadavatel v oznámení o výběru nejvhodnější nabídky uvede odůvodnění výběru nejvhodnější nabídky, pokud veřejný zadavatel vybral jako nejvhodnější nabídku jiného uchazeče, než jak odpovídá doporučení hodnotící komise; v takovém případě veřejný zadavatel rovněž uvede, jaké údaje z nabídky byly veřejným zadavatelem hodnoceny jinak než hodnotící komisí a jak byly nabídky veřejným zadavatelem hodnoceny v rámci jednotlivých hodnotících kritérií.

Nejprve se soud zabýval vzájemným vztahem § 79 odst. 5 a § 81 odst. 3 písm. c) ZVZ. Pokud žalobce poukazuje na to, že § 79 odst. 5 ZVZ dopadá na jinou situaci než § 81 odst. 3 písm. c) ZVZ, je třeba mu přisvědčit.

Ustanovení § 79 odst. 5 ZVZ totiž dopadá na situaci, kdy zadavatel zjistí, že hodnotící komise porušila postup stanovený ZVZ. V takovém případě je zadavateli uložena povinnost rozhodnout o novém posouzení a hodnocení nabídek. Zadavatel má dvě možnosti. Buď ustanoví jinou hodnotící komisi, která posouzení a hodnocení nabídek provede, nebo provede nové posouzení a hodnocení nabídek sám.

Ustanovení § 81 odst. 3 písm. c) ZVZ není, resp. v rozhodné době nebyl na § 79 odst. 5 ZVZ nijak navázán. Uvedené ustanovení nic nehovoří o tom, že je lze aplikovat toliko tehdy, pokud hodnotící komise porušila postup stanovený ZVZ. Naopak § 81 odst. 3 písm. c) ZVZ jednoduše stanoví, že pokud veřejný zadavatel vybral jako nejvhodnější nabídku jiného uchazeče, než jak odpovídá doporučení hodnotící komise, je povinen v oznámení o výběru nejvhodnější nabídky tento svůj odlišný výběr odůvodnit. Podle tohoto ustanovení zadavatel neprovádí posouzení a hodnocení nabídek (k tomu je oprávněn toliko podle § 79 odst. 5 ZVZ), toliko vybírá nejvhodnější nabídku jiného uchazeče, než jak odpovídá doporučení hodnotící komise.

Soud přitom zcela souhlasí se žalobcem, že pokud by přisvědčil závěru žalovaného, že se zadavatel od doporučení hodnotící komise odchýlit nemůže, tak by nebylo důvodu k úpravě obsažené v § 81 odst. 3 písm. c) ZVZ. Pokud totiž uvedené ustanovení dopadá na situaci, kdy zadavatel vybral jako nejvhodnější nabídku jiného uchazeče, než jak odpovídá doporučení hodnotící komise, nemůže být toto ustanovení aplikovatelné na situaci zakotvenou v § 79 odst. 5 ZVZ, neboť jak správně podotýká žalobce, zde zadavatel nevybírá jinou nabídku než mu doporučenou hodnotící komisí. Zde buď hodnotící komisí, která porušila postup stanovený ZVZ, supluje a provede nové posouzení a hodnocení nabídek sám nebo ustanoví jinou hodnotící komisi, která provede nové posouzení a hodnocení nabídek.

Obě ustanovení (tj. § 79 odst. 5 a § 81 odst. 3 písm. c) ZVZ) tedy dopadají na situace odlišné a v rozhodné době byly použitelné samostatně.

Dále se soud zabýval tím, zda § 81 odst. 3 písm. c) ZVZ umožňuje zadavateli odchýlit se při výběru nejvhodnější nabídky od doporučení hodnotící komise.

Soud zde vyšel ze znění § 79 odst. 1 ZVZ, který stanoví, že hodnocení nabídek provede hodnotící komise. Pokud pak § 81 odst. 1 ZVZ konstatuje, že zadavatel rozhodne o výběru nejvhodnější nabídky toho uchazeče, jehož nabídka byla podle hodnotících kritérií vyhodnocena jako ekonomicky nejvýhodnější nebo jako nabídka s nejnižší nabídkovou cenou, lze z toho dovodit, že o výběru nejvhodnější nabídky sice rozhoduje zadavatel, nicméně jako nejvhodnější nabídku je povinen vybrat tu, která byla vyhodnocena (zásadně hodnotící komisí, neboť ta je povolána k hodnocení nabídek) jako nejvhodnější. Nejvhodnější nabídkou je přitom ta, která byla vyhodnocena jako ekonomicky nejvýhodnější (pokud byla základním hodnotícím kritériem ve smyslu § 78 ZVZ ekonomická výhodnost nabídky) nebo která byla vyhodnocena jako nabídka s nejnižší nabídkovou cenou (jestliže byla základním kritériem nejnižší nabídková cena). Existuje tedy základní pravidlo, které plně odpovídá základnímu smyslu ZVZ a principům, na nichž je vystavěn, podle něhož je zadavatel povinen vybrat tu nabídku, která byla hodnotící komisí vyhodnocena jako nejvhodnější. Tato nabídka je přitom identifikována ve zprávě o posouzení a hodnocení nabídek pořízené hodnotící komisí podle § 80 ZVZ, kde je uvedena na prvním místě v pořadí.

Z uvedeného pravidla však ZVZ stanovoval výjimku, a to právě např. v § 81 odst. 3 písm. c) ZVZ, z něhož plyne pro zadavatele možnost rozhodnout o výběru jiné nabídky, než která byla hodnotící komisí vyhodnocena jako nejvhodnější. Pokud totiž zmíněné ustanovení výslovně uvádí, že za situace, kdy zadavatel vybere nabídku odlišnou od té, kterou mu doporučila hodnotící komise, je povinen tento svůj výběr v oznámení o výběru nejvhodnější nabídky odůvodnit, nelze dospět k závěru jinému, než že se zadavatel od doporučení hodnotící komise odchýlit může. Veřejný zadavatel tedy byl oprávněn podle citovaného ustanovení závěry hodnotící komise nerespektovat a zakázku zadat jinému uchazeči. Podle názoru soudu by však zadavatel měl tohoto oprávnění využívat spíše výjimečně. Může totiž hrozit, že pokud nebude zadavatel respektovat doporučení hodnotící komise, která se posouzením a hodnocením nabídek podrobně zabývala a která má k této činnosti odborné předpoklady, vybere uchazeče, jehož nabídka nebude nejlepší. Toto oprávnění zadavatele je však také omezeno. Jednak tím, že je oprávněn vybrat toliko nabídku, která byla hodnotící komisí hodnocena (tj. nikoli nabídku, která jí byla vyřazena), a dále je povinen svoje rozhodnutí v oznámení o výběru nejvhodnější nabídky řádně odůvodnit. Důvody takového postupu zadavatele pak jistě mohou být předmětem námitek podle § 110 ZVZ a následně přezkumu ze strany žalovaného, resp. soudu.

V případě postupu podle § 81 odst. 3 písm. c) ZVZ zadavatel neprovádí posouzení a hodnocení nabídek ve smyslu § 76 a násl. ZVZ (k tomu je oprávněn toliko podle § 79 odst. 5 ZVZ), pouze vybírá nejvhodnější nabídku jiného uchazeče, než jak odpovídá doporučení hodnotící komise a tento svůj postup odůvodňuje. Soudu přitom

ze spisu nevyplývalo, že by žalobce v daném případě nové posouzení a hodnocení nabídek prováděl (sám ostatně tuto činnost popírá). I zde se tedy žalovaný mylí.

Soud tedy uzavírá, že stanovisko hodnotící komise o tom, kterou nabídku vyhodnotila jako nejvhodnější, je pro zadavatele toliko doporučením, od kterého se může za splnění podmínek zakotvených v § 81 odst. 3 písm. c) ZVZ odchýlit. Ke shodnému závěru ostatně dospívají i autoři odborných publikací týkajících se ZVZ (viz např. Jurčík R. *Zadávání veřejných zakázek a udělování koncesí v ČR a EU*, Praha: C.H. Beck, 2007, s. 373 nebo Šebesta M., Podešva V., Olík M., Machurek T. *Zákon o veřejných zakázkách s komentářem*. Praha: ASPI, a.s., 2006, s. 319).

Soud zde však považuje za vhodné upozornit, že novelou provedenou zákonem č. 179/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, došlo i ke změně tohoto zadavatelova oprávnění. Předmětné ustanovení (§ 81 odst. 3 /po novele odst. 4/ písm. c/ ZVZ) s účinností od 15. 9. 2010 nově zní tak, že zadavatel v oznámení o výběru nejvhodnější nabídky uvede odůvodnění výběru nejvhodnější nabídky, pokud zadavatel sám provedl nové posouzení a hodnocení nabídek podle § 79 odst. 5; v takovém případě zadavatel uvede seznam posouzených nabídek, seznam nabídek, které byly zadavatelem ze zadávacího řízení vyřazeny spolu s uvedením důvodu, popis způsobu hodnocení zbývajících nabídek s odůvodněním, výsledek hodnocení nabídek, popis a odůvodnění hodnocení jednotlivých nabídek v rámci všech hodnotících kritérií a v čem spatřuje porušení postupu stanoveného tímto zákonem hodnotící komisí. Citované ustanovení tedy bylo změněno tak, že nyní odpovídá argumentaci žalovaného v dané věci, tj. že zadavatel není oprávněn se od stanoviska hodnotící komise odchýlit, toliko v případě, kdy postupuje podle § 79 odst. 5 ZVZ je oprávněn provést posouzení a hodnocení nabídek sám. Tato změna však nic nemění na tom, že v době rozhodné zadavatel měl oprávnění se při výběru nejvhodnější nabídky od doporučení hodnotící komise odchýlit v souladu s tehdy účinným zněním § 81 odst. 3 písm. c) ZVZ.

Soud tedy shledal důvodným hned první (hlavní) žalobcem uplatněný žalobní bod, tedy že se žalovaný dopustil nezákonnosti, jestliže dospěl k závěru, že žalobce porušil ZVZ, postupoval-li při výběru nejvhodnější nabídky pouze podle § 81 odst. 3 ZVZ a vybral jako nejvhodnější nabídku jiného uchazeče, než jak odpovídá doporučení hodnotící komise, aniž by před tímto krokem shledal, že hodnotící komise porušila zákonem stanovený postup ve smyslu § 79 odst. 5 ZVZ.

Pokud jde o zbývajících žalobních body, které žalobce uplatnil toliko eventuálně, tedy pouze za situace, že soud neshledá důvodným tento hlavní žalobní bod (žalobce výslovně vždy uvedl, že pokud by soud namítanou nezákonnost rozhodnutí žalovaného neshledal, namítá dále...), tak těmi se soud již nezabýval. Dospěl-li totiž k závěru, že žalobce předmětným jednáním ZVZ neporušil tak, jak mu žalovaný kladl za vinu, a rozhodnutí žalovaného je tedy nezákonné, nebylo již třeba se zabývat dalšími námitkami, neboť ani jejich případná důvodnost by na tomto závěru (a tedy nezbytnosti zrušení napadeného rozhodnutí) nemohla ničeho změnit. V novém řízení

je žalovaný vázán právním závěrem soudu o tom, že v rozhodné době měl veřejný zadavatel oprávnění se při výběru nejvhodnější nabídky od doporučení hodnotící komise odchýlit, a to v souladu s tehdy účinným zněním § 81 odst. 3 písm. c) ZVZ.

IV. Závěr

Ze shora uvedených důvodů tedy soud shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí jako nezákonné podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), tj. že v rozhodné době měl zadavatel oprávnění se při výběru nejvhodnější nabídky od doporučení hodnotící komise odchýlit, a to v souladu s tehdy účinným zněním § 81 odst. 3 písm. c) ZVZ. Na žalovaném nyní bude, aby § 81 odst. 3 písm. c) ZVZ aplikoval na žalobcovu situaci.

Otázku nezbytnosti zrušení prvostupňového rozhodnutí ponechává zdejší soud na zvážení předsedy žalovaného.

V. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení o žalobě se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu přísluší náhrada nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 2000 Kč za zaplacený soudní poplatek a dále náklady právního zastoupení spočívající v odměně advokáta za dva úkony po 2 100,- Kč společně se dvěma režijními paušály po 300,- Kč – převzetí a příprava zastoupení a žaloba, s navýšením o částku odpovídající DPH, to vše podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif), a § 57 odst. 2 s. ř. s.; celkem tedy ve výši 7 760,- Kč. Náklady na repliku soud za důvodně vynaložené nepovažoval, neboť žalobce v podané replice nic nového neuvedl a omezil se pouze na jednovětné konstatování, že vše podstatné uvedl již v žalobě.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí je přípustná kasační stížnost za podmínek podle § 102 a násl. s. ř. s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

V Brně dne 12. 5. 2011

David Raus
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Gazdová